

Ойдин ХОЖИЕВА, Узбекистон халқ шоири

МЕХР БОҒИНОДАИ КЎМ-КЎК ДАРАХИМАН

КЎКРАБОТДА

Кишлук шифоноси баш ҳакими Б. Ҳолов
хар йил боладар унун майчек экади..

Ўттиз йилки, шеър ишқида ёниб юрган
Шоир онанг сени кўриб ерга туши.
Минг бир савол гирдоиди ул дафъатан
Жаъоб излаб минг бир хаёл, ўтига туши.

Зийнат бўлсни дедим элга, сўз ташладим,
Инвакданин баҳмалини, атласини.
Шеърки агар нон бўлмаса, мен англадим:
Йиртиб отай шеърларимни ҳаммасини!

Етганларим
Бир шеър чой ўрнида ўтармикин?
Бигта иссиқ, нон ўрнида ўтармикин?
Алангни отани ичра ёнаётган
Тананга дармон ўрнида ўтармикин?

Қўзларининг мўлтираган юлдузлари
Юратимнинг осмонига кўча бошлари.
Барлошимнинг ерда маҳкам илазлари
Чўла каврак томиридай кўча бошлар.

Кўкработнинг даласинда ҳазориснанд,
Бўймодорон бўллиб дарди балониг олсан.
Қўзтикандай асрар сени сукдан, кўздан,
Қадрабо тошлий дилингта қувват солсан!..

Ямок-ясқоқ энгил бошда ўйнаб юрас
Тупроқ кечиб келажакнинг сайдор найн...
Сен чигитдай нафасларинг базур урар
Тиширичилай турган эрка бўзгургайим,

Етингингнинг тепасила шамади эриб,
Кўксин қалқон қиласётин онанзор,
Сенинг ранги олинг, кўриб, ҳолинг кўриб,
Пар-пар учкур хаёлларим бўлди ағбор...

Дард ҳам ўтар, отдай бўлиб кетарсан ҳам,
Дили доёда қолар гаддор қайгу-алам.
Сув тутайин сенга билур булоклардан,
Оғушимга олай сени мисли қўклам:

Киссамдаги қишиним, десам,
Асли тоза кумушим, десам,
Қўзимнинг оку қаросин, десам,
«Есин» ўқисам, «Фалақ» ўқисам,
Ҳалқимнинг жавҳар сараси, десам!

Давлатим—сен десам, савлатим—сен десам,
Ҳалқим—сен десам, миллатим—сен десам,
Дардинг қора тоғларга урсина,
«Қўзим устами миннатинг» десам...

Таваккал қўйдим—у оловга кирдим,
Товоним ем бўлди лаққа чўларга.
Симдаги дорбоздай ўтда югурдим,
Томонаша тошлини дарди йўқларга.

Ўтина қалайверли белард оломон,
Иғводан, фитнадан, фиску фужурдан.
Кирк оғанинг гулдай бу олов хирмон
Покланниб ёним мен илоҳий пурла.

Сўзларим қичириб қушлай учдилар,
Эътиқод, муҳаббат, ишқ учкунлари.
Қўзларим сехрини аста ечдилар
Жаннатнинг азобининг бод-кулонлари.

Саҳрони қонлаган кўклини майса
Шивирлаб пойимга баш уриб йиглар.
Оби раҳмат дей майин жилмайсан,
Жаранаглаб сочилини ерга ақиқлар.

Мен байъат келтирган Иймон чин эди.
Ихласном пок эди, Ишқим эди рост.
Мен-ку кул бўлмадим.
Буриқираб дуди,
Кул сочиб ўйнайди уч-турт ишқибоз...

Мен кимнинг букилган қаддини кўрдим,
Қовурғам қайишди, ботди жигарга.
Инга кўзича нур истаб югурдим,
Мехрими кўнгироқ қилиб кимларга?

Сабримни совурди сўнник нигоҳлар,
Олтин куқунидай тўзли тоқатим.
Юрагимни тигдай тилди чақмоқлар,
Айқаш-үйқаш бўлди азоб-роҳатим —

Истадим: осмонга парвуз айлас
Озод, эрка руҳлар, дилбар хаёллар.
Нозли сирларига сирдион сайласса
Кетмонга боғланниб қолган аёллар.

Булбули нолондек ёндиш, сайдарим,
Кимиё бўлмоқда бор эди чогим.
Ён-еруғ юзимга чизиқ тортиб жим,
Бузга сотди-кетди уруғ-аймогим...

Кимиё бўлмоқда бор эди чогим!

Хали Сизга дард айтдимми,
Эзиз маним сўзим-а.

Деворга сўз қотгунча то
Тиг урайсалим ўзим!
Сўзим ерда қолганича,
Шайтон бўйни синсайди.

Ёки сўзим харсангларда
Манса бўлиб унайди.
Дарёларга айттанимда
Салаф бўлармили ул?

Ён-улларга шивирласам,
Очиларади наўрӯзгул.
Тоқақ айтсам ўшан сўзини,
Қайнар булоқ бўларди.

Кудуқларга айта қолсан
Най-қўнгироқ бўларди.
Кулоги том битганларга
Айтсам, довул бўларди.

Варлонзинг қўксисда ё
Бир саксовул бўларди.
Шамол куни ганирдими,
Довиним зое кетди ё?

Бир ҳикматин минг олтинга
Олар дамлар ўти ё?
Мен ўзим-ку суб инжисин
Елга сочмас нозиктаъ...

Бойлгинни дев талаган
Хумга ўхшаб қолди қал...

Хижиллик курсин.
Хижолат, сарик бўлмоқ ёмон.

Юрагинга ҳаво қаросон,
Тин оқини кўрсатмоқ — ёмон.

Сабринг дарёдай тўлмоқ ёмон.
Қўнглини кўлдай кўриб,
Бардошинг мумлай эриб,
Сомондай совурмоқ ёмон.

Ўзининг шер билмоқ ёмон.
Ўзгани — чумоли билмоқ ёмон.
Майдонга кириб, жўмадлан эмас,
Номардлан йўқилмоқ ёмон.

Ўттанин бошдан оширган яхши,
Ганимдан дардин яширган яхши,
Нокасдан ҳиммат сўргунча,
Қора ерга бони урган — яхши!

Бу жароҳат чукур,
Азоб — аччиқдир,
Сабрдан ўзга бир табиби йўқдир.
Яралор кийикдай
Бир ҷашма қидир,
Аллоҳинг сенингдек
Хабиби йўқдир.
Изла равочларинг
Илизларини,
Мехригиларинг кирмизларини,
Ё кўли Куббонинг жазириасида
Кумтоидай қайнар кум-лентизларини!

Сени хўп сийлади дард билан ҳаёт,
Яна шифосин-да берди меҳрибон.

Адашдинг, мункилинг, чикардинг қанот,
Гоҳ бошининг — осмонда, гоҳо дилинг қон.

Давраларга кирдинг иззатли, камган,
Кучогини очди басавлат элинг:

Алқади, сувли ўз қизи атаб,
Эл ичинда қисқа бўлмади тилинг.

Энг баланд минор ҳам Ердан юксалар,
Сенинг таянчинг шу, событ юлдузинг:

Дуога ўзл оқиб қолган кексалар
Дони сўзларидан излагни ўзинг.

Сенинг таянчинг шул, событ юлдузинг!

ТЎРТЛИКЛАР

Уйку қўздан қочиб кеттан бир кийик,
Ани қувламоқда малор қайдадур?

Созанди, дил сатки тут каби ўйик,
Унингдай ҳасратли дутор қайдадир?

Яхшингни оширган — меҳрибон элинг,
Ёмонинг яширган — меҳрибон элинг,
Шамолгаронинг, ҳам — соябон элинг...
Кўклинга эл каби тумор қайдадур?

Фалак айвонила буржа фараҳман,
Гахи баҳтдан, гахи дардлан караҳтман.

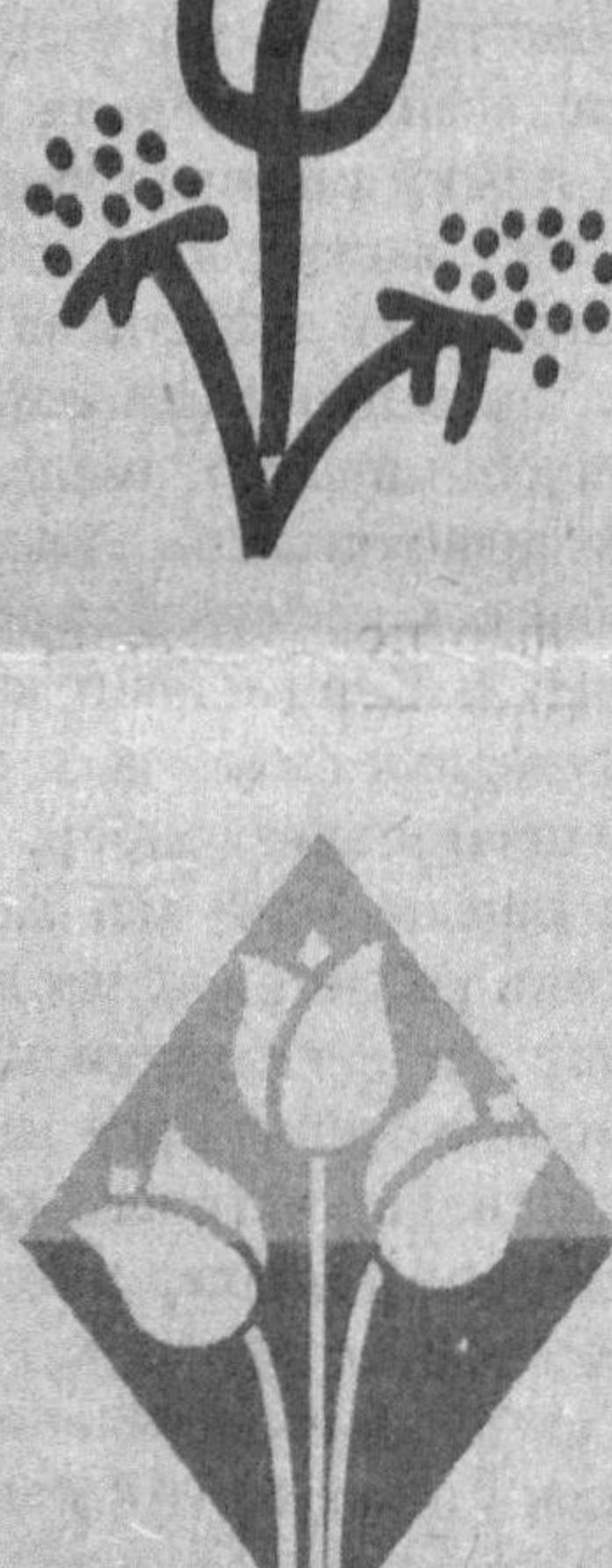
Каю офтоб ўтибоду бошинингиздан,
Мехр боянда-ку кўм-кўк дарахатман.

Мен — анжир туман,
Тўзим билмасман,

Ҳамалида кечар кузим, билмасман,

Майос қўзларимга мўлтираб бокма,

Ўзимнинг кўнглимини ўзим билмасман...

ФАХРИДИН

Симёғочнинг симларидай хотира

СЕВГИМ

Шамолга алданинг кузги япроқдек

Мен кетдим,

Севгим сен қувониб яша.

Ойнинг кўниндаги кемтик ўроқдек

Булутта ёнбошлаб, килай томоша.

Симёғочнинг симларидай хотира

Тўлоқ қечаларга

Осилиб қолсан.

Тўлмаган бу кўнгил, тўлмайин сира

Тақдир йўлларига

Сочилиб қолсан.

... Йилларга тараф йўқ,

Қаттиқўл Ҳакам,

Ёмғилар қайнайди қозонларida.

Андуҳдан чайқалар чаманлари ҳам

Қиззандик йиглайди азонларida...

Севгим,

энди менинг руҳим яланғоч,

Тўқилар қўёшса, дув-дув, тиммайди.

Ҳар кеч тушларимни дарди бир кулич,

Сочи узун-узун бир қиз қийнайди.

Мен уни севгандим, севдим, шунчалик.

Юланчим юлдузли тун бўлди фақат.

Оҳ, сенга қайтмоқни энди телбалик.

Парталарни тириб қолган Муҳаббат.

Ошкора кўймайин, пинхон зерикан

Севгим! Кетдим мен, яйраблар яша.

Ой билан сирларшиб, кашталар тиккан

Қишлоғнинг энг гўзл қизига ўхша.

У

Шамолни севди у дастлаб, уртаниб,

Илк бора тирида ҳижрон кўксини.

Лек бекарор шамол аҳжидан тониб,

Қўлин силтаб кетди. Қолди ўксиниб.

У жайронин севди оташқал билан,

Тундай қўзларини ҳаёт деб билди.

Аммо жайрон яшар қўцқилар баланд,

Чиқолмай бардоши тутдай тўқилди.

Баҳорда лолалар уни алдади

Оқ либосли кетди аразлаб,

Калбини саноқсиз армон чулгади
Йилларга термудли вафо, ёр излаб.

Дардини тўкиш-чун сойга келди-ю
Сувга қараб юмди иккى кўзини.

Ўзининг киммитигин билмас эди у
Ҳеч қачон кўрмаган эди ўзини.

Биринчи партада ўтирас эдинг,

Дутон

ВОКЕАЛАР. ЯНГИЛИКЛАР

«ТУРКИСТОН — БАРЧАМИЗНИНГ УМУМИЙ ЎЙИМИЗ»

Хуфтондан кейин, соат уйн бирларга қараб кеттанды, уйкуга чоғланисиим билан, телефон жирингилади.

— Салом алайсум. Ий оқшомлар,— деди таниши бир овон. Аммо кимлигини эслодидим.

Йавуз Акпинарим (Евуз Оқпинарманд!), — деди у.

Дарҳол уйқум қочиб, ичимга ёргулек кири. Туркиялик ажойиб бир олим. Қувончилини ҳам, атчигини ҳам ящирмайдиган, самиий инсон.

— Ия (Ие!), Йавузбей! Қандай шамоллар билан? Не ердасиниз? — дедим сенини.

— Ҳавааланинда (Аэропортда!). Шу онда галдик. Гелабидирмисиниз?

— Шубҳасиз... Бир соат ичича күришажакмиз,— деб гушакни жойига илдим. Углим Мирсадикка телефон килиб, машина билан аэропорта чиқиш зарурлигини айтдиган, стиб кели.

Йавуз Акпинар билан 1989 йилда дистансиб қолгандым. У пайтда Узбекистон ғузувчилик уюшмаси бошқарувининг маъсльоти котиби элиз. Уша йили Ҳамзанинг 100 йиллик юбилейини утказётган эдик. АҚШ, Англия, Франция, Германия, Туркия давлатларидан меҳмонномиз билан ўтилди.

Самарқанд университетидаги Йавуз Акпинар тархимон Феновида билан минбағра яхнишади ва жуҳашинлик билан Ҳамзанинг миллӣ уйғонишига оид шъерларини таджик қила бошлади. Зал сув қўйғандек жимжит эди.

Аммо Феноневи унини сузларини таржима қила бошлагандаги «керам эмас, тушибарни» деган дукмалар эшистиди. Феноневи бунга эътибор бермади таржимасини давом этирган эди, тингловчилар қарсан қалиб, гаптирмади қўйшиди. Ҳижолат булган таржимон раёстадиги жойига бориб утириди.

Йавуз Акпинар эса қизикларни нутқини сунгига етказди. Гудурос қараслар остида жойига қайтаркан, уни тухтия гиля мишибарга чакришида ва савол-жавоблар кизиб кетди.

Меҳмонни аэропортдан уйга олб келишин билан сухбатимиз уз-узидан қизиб кетди.

— Қандай шамол учирди?

— Соригин шамоли учирди «Қардош адабиётлар» журнали билан сизарининг адабий журналларинги уртасида расмий алоқа урнашини ниятим барди.

Йавуз Акпинарни келишида қарасларни сизарини сизариди.

— Сиз Туркияниң жанубида — Измир университетида доцентлик қиссангиз, журнал Түркияниң шимолида — Азриумда чиқса, қандай қўйиб боли мұхаррирни қиласиз?

— Йўк, журнал у ерда фақат рўйхатдан утган, — маҳус идораси, алоқа нуктаси бор. Мұхаррирният эса — Измирида.

— Журнал қачондан бери чиқади?

— Биз қардош адабиётларни таниши ва танишини йишида 12 йилни тажриба ортириди.

Мен журналинг бешта сони билан таниши бошладим. Журналинг 27—сони қозок таджикоти Динора Дўйсабоева журнал хонварни 1937 йилда қатаонга утраган қозоқ шоини, адабиётшунос ва танишини яхнишади.

— Сиз Акпинар Азизимизниң алоқаси билан шахарни танишишини келишида қарасларни сизариди.

— Сиз Акпинарни келишида қарасларни сизариди.

— Сиз Акпинарни

